

[Kim Behnke]

koſte arbejdspladser, ſå har de til enhver tid ſiddende regeringer og flertallet af politikerne i Folketinget benyttet lejligheden til at ſige: Ja, det er meget godt, at Fremskridtspartiet ſiger, det her koſter nogle arbejdspladser, men det er der jo intet belæg for. Det er der belæg for, for ellers havde vi ikke 350.000 arbejdsløse i dag.

Det, der er sket, er, at man ſkive for ſkive har ødelagt konkurrencebetingelserne for virksomhederne. Skive for ſkive har man med miljøregler og anden regulering gjort det stort set umuligt på fornuftig viſ at drive virksomhed i Danmark. Til gengæld har man ſkubbet virksomhederne ud af landet. Man har ſkubbet dem med de store formuer ud af landet, fordi det at have en formue i Danmark betyder, at man bliver lagt for had, eller også bliver man beskattet, ſå den formue ikke eksisterer længe-

re. Når Danmark i 1992 havde en emigration på 32.000 personer, ſå er det min påſtand, at der ikke var ret mange biſtandsmodtagere iblandt dem. Nej, det var enkeltpersoner, det var virksomhedsejere og højtuddannede folk med hver deres store bankbog i baglommen, ſom ſagde: Nu kan det være nok! Nu gider vi ikke være i Danmark længere, nu flytter vi til Sydengland, nu flytter vi til Frankrig eller til Tyskland eller andre steder, hvor det erhvervspolitiske klima er mildere. Og det er synd, for vi har mistet 32.000 mennesker, der hver iſær kunne have været et kraftcenter for udvikling af endnu flere arbejdspladser.

Når man ſå ser på de initiativer, regeringen ellers lægger for dagen, er det jo tydeligt, at regeringen lige i øjeblikket glæder ſig gevaldigt over, at man på den yderste decimal kan konstatere nogle ganske små ændringer. Men det er jo slet ikke de ændringer, der ſkal til, ſærlig ikke, når vi ved, hvordan ændringerne er finansieret. Regeringen indrømmer det gerne ſelv; hovedparten af tingene er finansieret ved hjælp af lånte penge, hvad enten det er staten, der direkte har lånt pengene, eller man har opfordret kommunerne til at låne penge til f.eks. at ændre på kloakeringsforhold osv.

Men gælden ſkal jo betales tilbage på et eller andet tidspunkt. Regningen ligger foran os ſom en ikkeopkrævet ſkat, der ſkal betales på et eller andet tidspunkt. Lad os bare lave et lille tankeeksperiment. Finansministeren er ſå stolt over, at det nuværende underskud ikke er

ſtørre, end tilfældet er. Forestiller vi os, at finansministeren havde et grundlovssikret forbud mod at have det underskud – ſom man har det i en række andre lande – og finansministeren var tvunget til at bede skatteministeren om at indkræve pengene, ſå kunne man gøre det på flere forskellige måder.

Man kunne f.eks. forhøje momsen; det var jo i hvert fald en ſtensikker måde at få pengene i kassen på. Hvis man gjorde det, var man nødt til at forhøje den nuværende moms – ſom jo er høj nok, den er på 25 pct. – til 36 pct. Ja, ville man ſå ſige, det vil jo give det rene anarki og kaos, og folk ville ſtå i kø for at komme med båden til Malmö eller over grænsen til Tyskland ved Padborg, ſådan at man kunne gøre sine indkøb dér, hvor momsen er væſentlig lavere.

O.k., ſå lad os tage den på indkomſtskatten i stedet for; det er også en sikker kilde til at få penge i ſtatskassen. Jeg ſkulle hilse og ſige, at ſå skulle indkomſtskatten forhøjes med 16 pct. – ikke 16 procentpoint, men 16 pct. – for at dække bare det driftsunderskud, der vil være i 1994, ind. Det kan vi godt alle ſammen ſe ikke går. Det kan ikke lade ſig gøre at forhøje skatterne ſå markant; der ville jo ſke en folkevandring ud af Danmark, og derfor ville det ikke være acceptabelt.

Hvad gør man ſå? Ja, man gør nøjagtig det ſamme, ſom ſtrudsen gør, man ſtikker hovedet i busken og ſiger: Lad os nu håbe på, at ulykkerne er forsvundet, når vi tager hovedet ud af busken igen. Lad os håbe på, at der ſker et mirakel og hele verden får en kæmpe vækst, ſom gør, at lidt dråber på dansk jord over en 30-40-50 år vil kunne i hvert fald begrænſe underskuddet.

Men det er uforſkammeret over for den befolkning, ſom man pålægger denne enorme byrde, og derfor burde Folketinget i langt højere grad have brugt ændringsforſlagene til finansloven i går på at have identificeret de steder, hvor man her og nu kunne have ſkabt nogle engangsindtægter. For der er jo maffer af muligheder. Hvorfor i alverden ſkal staten have en lang række aktiebeſiddelser i mere eller mindre private foretagender? Sælg da de aktier, og lad private drive det videre. Det er jo ikke regeringen helt fremmed. Man har nylig – meget fornuftigt – haft en aktieemission af de aktier, der vedrører Girobanken, og det gik jo godt.